

Min dag i coronas tecken

Jag jobbar som grundskollärare, närmare bestämt på mellanstadiet, på S:t Eriks katolska skola i Stockholm. De senaste veckorna, sen efter sportlovet, har varit minst sagt annorlunda, och mer och mer skrämmande.

När skolan började efter sportlovet hade flera barn med sig små flaskor handsprit, som de ställde framför sig på bänken. Själv tyckte jag att det hela var ganska överdrivet, då det var endast 14 personer i hela Sverige, som bekräftats smittade. Ändå var detta det stora samtalsämnet bland barnen, medan jag försökte tona ner det hela.

Det första riktiga "slaget" kom när jag fick ett mail från Schackförbundet om att Schackfyran, tävlingen vi övat till under hela läsåret, var inställd, på grund av att risken för samhällsspridning uppdaterats till "måttlig". Besvikelsen blev stor, både hos barnen och hos mig. Sexorna var snälla och erbjöd sig att utmana fyrorna i schack som "plåster på sårn".

Sedan har det gått fort och plötsligt har hela världen blivit en väldigt otrygg plats att vara på. I skolan har vi mycket frånvaro, både bland elever och personal. En anledning är ju att vi förväntas stanna hemma vid minsta symptom. Vi lärare måste också skicka hem barn med förkylningssymptom, oavsett hur små symptomen är.

En annan anledning är att många föräldrar valt att hålla sina barn hemma, av rädsla för att de ska smittas på vägen till eller från skolan. Flera klasser är halvtomma, däribland min egen. Varje vecka får vi nya restriktioner. Den senaste handlar om hanteringen av mat. Varken barn eller personal får ta bestick själva, utan får dem i handen av kökspersonalen.

Även knäckebrödet är nu "bakom disk" och den som vill ha får ett bröd samt en liten förpackning Bregott. Salladsbordet har blivit mycket mindre och där behöver lärarna stå och dela ut sallad till eleverna. Alla elever har blivit jätteduktiga på att tvätta händerna före maten och precis före serveringen står en "handspritsapparat" som portionerar ut handsprit om man håller händerna under den.

Barnen har många frågor, men verkar ändå ta det mer med ro nu, än när det hela började. I klass 4 läser vi om medeltiden och det senaste avsnittet handlade om digerdöden. Behöver jag säga att det gjordes många kopplingar till den rådande pandemin? Lektionen om digerdöden blev helt annorlunda än den någonsin varit, under alla år som jag undervisat! För min egen del blev det helt plötsligt otroligt mycket lättare att förstå den medeltida människans rädsla för den hemska smittan som spreds helt okontrollerat.

I min lärarroll oroar jag mig väldigt mycket för hur jag ska kunna få alla elever att nå kunskapskraven, nu när så många inte är i skolan. Vilka kunskapsluckor kommer detta att lämna? För att inte tala om att jag saknar att ha alla barn på plats!

Men som person är jag mest orolig för när jag ska få se min gamla mamma igen eller att någon av alla de andra människor jag älskar ska bli sjuk och dö. Idag frågade en av mina elever mig: "Fröken, vad skulle du göra om någon av oss dog?" Jag drog efter andan. Det vill jag inte ens föreställa mig, oavsett vad orsaken skulle vara!

Eftersom jag har turen att jobba på en katolsk skola så har jag också turen att kunna få prata med barnen om Gud, vår Skapare och vår Räddare. Vi pratar ofta om tilliten till Gud, att Han är med oss i allt det här. I slutet på dagen, för två veckor sedan, skrev en pojke, så fint han kunde på tavlan: "Viktigt! Be till Gud!!!!"

Det är svårt att se något positivt i en situation där man hela tiden får se människors enorma lidande. I en situation där hela världen på bara ett par veckor har förändrats totalt. Och i en situation där det inte verkar finnas något slut på allt det hemska. Men ändå finns det ju där!

På jobbet har samtalen med barnen nått en ny nivå, samtalen är öppnare och hjärtligare än någonsin! Jag själv har återupptäckt, eller kanske för första gången verkligen på riktigt upptäckt, rosenkransbönen, som jag ber varje kväll i en gemenskap av tusentals människor på en facebookside. Det är den bästa stunden på dagen!

Fastan har också fått en helt annan innebörd. Årets fasta är verkligen en uppoffringens tid på riktigt. För första gången någonsin får jag uppleva en riktig längtan efter att få delta i mässan och ta emot Jesus i den Heliga Kommunionen. Tidigare var det ju något helt självklart. Jag hoppas att jag aldrig mer kommer att ta det för något självklart, utan att jag ska fortsätta att längta efter mässan även när allt detta är över!

Och just nu är jag så glad över den moderna tekniken, att nätet gör det möjligt för oss att delta i mässa och bön! Jag är just nu också extra tacksam över att få vara katolik och veta att vi inte är ensamma, utan att Gud hör alla våra böner, att Han ser allas våra lidanden. Må Han komma till vår hjälp snart!!

Anna Ekholm

Lärare på S:t Eriks katolska skola i Stockholm